

Cartes

Sorpresa?

Joaquim Vidal Pugnau. Sant Feliu de Guíxols.

A alguns encara els sorprèn la reacció del Govern d'Espanya, a tots nivells, contra Catalunya? Ja sabem: infraestructures, ambaixades per a la promoció del país, l'espoli econòmic, l'ensenyament, l'estratègia energètica, desmantellament del sector primari i de la petita i mitjana empresa, se'ns volen quedar amb l'aigua de l'Ebre, etc. A mi no em sorprèn res de tot això i no em sorprendrà tampoc quan passin coses més grosses. Poble de Catalunya! Si no despertes ara ja no ho faràs mai més. Només de tu depèn el futur dels teus fills. Un futur difícil i complicat sense cap dubte, però, si per prioritats personals o per individualismes, no sabem aplicar aquella única alternativa que ens queda per dignitat, quedarem com els que no haurem sabut defensar tota aquella sang que varen sacrificar aquells catalans que per dignitat, insisteixo, varen deixar la seva vida per aquella Catalunya que tant estimaven.

Catalunya unida i valenta: on ets que no et veig? No et trobo i no et percebo arran de carrer. No flairo i ja no respiro aquell amor de tots els teus fills, estimada pàtria. No palpo a l'ambient l'ànima i la valentia patriòtica de la majoria de catalans d'aquesta Catalunya colonitzada. Tant de bo, tant de bo... que aquest proper 11 de setembre sigui una festa, un exemple de democràcia i un inici de victòria.

La biblioteca a la cibersocietat

Eulàlia Isabel Rodríguez Pitarque.

Torroella de Montgrí.

Fins al segle XX la funció tradicional primordial de la biblioteca era la conservació dels documents i permetre'n la difusió, mentre que actualment la funció prioritària és la difusió a través de l'accés. Ara al segle XXI la biblioteca canvia, com a conseqüència de les noves demandes i usos i dels nous requeriments organitzatius. La nova biblioteca es caracteritza per ser una biblioteca híbrida, amb un servei integral d'accés als serveis bibliotecaris de forma presencial i amb una varietat de suports documentals acompanyats de l'accés virtual. Té incorporada la biblioteca digital, que dóna servei integral d'accés electrònic als serveis bibliotecaris.

Actualment es pot entendre la biblioteca com un agent educador de primer ordre en la formació inicial i contínua, tant de la població escolar com de l'adult, cosa que provoca un replantejament total del rol tradicional del bibliotecari, convertit ara, en aquesta nova societat, en un agent educatiu. La primera funció de la biblioteca és o hauria de ser la de promoure i facilitar l'aprenentatge dels ciutadans al llarg de tota la seva vida. Una segona funció fóra la de desenvolupar les competències d'adquisició d'informació dels ciutadans ja alfabetitzats a l'escola o a la família, així com la de promoure o continuar el creixement en l'adquisició de coneixements i de comprensió del món.

Tal com deia l'escriptor Emili Teixidor a *La lectura i la vida* (2007): «El llegat cultural de la humanitat i de les humanitats encara es troba sencer a les biblioteques i el que han d'aprendre sobretot els nostres alumnes és a llegir i a escriure, és a dir, a expressar-se de manera correcta, crítica, sincera i original, i a saber buscar informació i a integrar-la en les estructures vitals».

L'excel·lent exemple de «Help Catalonia»

Josep M. Loste i Romero. portbou.

Help Catalonia és un exemple allisonador que trenca tòpics i irradia el missatge d'una Catalunya que vol ser ella mateixa. En moments tan difícils, aquest voluntariat patriòtic i cívic és fonamental per no perdre l'alè del nostre horitzó nacional i, sobretot, per bastir una realitat, en l'àmbit internacional, que sovint és manipulada i distorsionada. Ara i aquí, és més necessari que mai que tots plegats, en la mesura de les nostres possibilitats, imitem l'exemple excel·lent, voluntariós i diàfan de Help Catalonia. Des dels nostres pobles, viles i ciutats d'arreu de Catalunya és bàsic que fem pedagogia entre els turistes i visitants, tal com fan molt bé els taxistes per la independència, i irradiem un missatge en positiu de la nostra nació en construcció que, ara més que mai, necessita l'ajuda de tota la gent de bona voluntat d'arreu del món.

L'opinió d'una atleta russa sobre l'homosexualitat

Maria Vidal Fortia. Girona.

Ahir vaig sentir al TN una atleta russa que havia guanyat una medalla d'or: en la seva declaració va anunciar que deixava l'esport perquè volia ser mare.

Ja que estava en un medi de comunicació i conscient que la seva declaració arribaria a tot el món, va aprofitar per emetre la seva opinió sobre l'homosexualitat. Una opinió que evidentment em va indignar profundament, ja que va declarar que en el seu país les persones normals són heterosexuales i els homosexuals són «diferents».

Amb aquestes paraules es va atrevir a ferir profundament la sensibilitat d'un sector de la població. Un sector que té sentiments i sofriments, i alhora una profunda necessitat d'acceptar-se a si mateix, però sobretot a ser acceptat pels altres. I així ho va deixar anar, amb tota la frescor del món.

Si la vida decideix ser generosa amb aquesta persona, el fill que té ganes de tenir hauria de ser homosexual, així seria la pròpia vida la que li donaria l'oportunitat de poder desenvolupar l'obertura de mires, el respecte i la tolerància cap a aquest sector de la població; a més, també desenvoluparia la profunda convicció que l'homosexualitat no és res més que una manifestació de la naturalesa. La naturalesa, la part femenina de la divinitat, que com a tal, ens mostra, amb aquesta manifestació una part de la seva divina expressió.

Segurament s'adonaria també que de persones, no n'hi ha de normals i anormals, sinó que n'hi ha de més sàvies i de més ignorants (evidentment ella, amb les seves declaracions, va expressar la més profunda de la ignorància).

Declaracions com aquesta em fan sentir una profunda tristesa, perquè m'adono plenament que el món avança amb passos de gegant en l'àmbit tecnològic, però la humanitat sembla que està ancorada a les beceroles del procés evolutiu. Veig que encara hem de caminar molt i molt per poder intuir, encara que només sigui una mica, el que ens ofereix la vida en realitat.

Entre la humanitat i el cim de l'evolució encara hi ha un abisme, ens falta tant per arribar a descobrir que les persones, absolutament totes, independentment de les nostres inclinacions, som iguals, perfectes i divines

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/opinio/2013/08/18/cartes/631219.html?utm_source=rss